

جوان ترها، گل گلینو را همراهی می کنند و گاه اشعاری هم می خوانند

گل گلینو در کوچه ها می چرخد و اهالی از خانه هایشان روی او آب می ریزند
آیین گل گلینو که با موسیقی همراه بوده، این سال ها گاه صرفاً با کوبیدن به

پیت های حلبی همراهی می شود

می شدند، همراهان گلین این اشعار را می خواندند: «گلین معطل نکنین / خونه نگشته داره» در بعضی مناطق شهرهای استان بوشهر، گلین به در هر خانه ای که می رسید، اهالی خانه به روی آن ها آب می پاشیدند که این رسم به قرن های دور برمی گردد که ریشه در پندارهای نیاکان ما دارد.

مظفری با بیان اینکه گلین تا پایان شب به خانه باز می گردد و فردا شب در میدان روستا مراسم پخت حلیم یا شله گندمی برگزار می شود، می افزاید: در این رسم هم از سوی گلین یا فرد دیگری دانه تسبیح یا سکه ای در یک سینی انداخته می شود که هیچ کس باخبر نمی شود.

هر کس این سکه یا دانه تسبیح را خورد، بقیه دست از خوردن می کشند و بر سرش می ریزند و او را کتک می زنند. گلین او را از دست مردم نجات می دهد و ضامن او می شود و ضمانت می کند اگر تا دو هفته دیگر باران نبارد، دوباره آن فرد را به کتک بگیرند. پس از آن برای طلب باران به قبله دعا می روند. در این رسم دسته جمعی مردم به سمت یکی از بقاع متبرکه اطراف روستا می روند و در مسیر اگر با درخت کناری مواجه شوند، به زیر آن می روند و با خواندن اشعاری باران را از خدا طلب می کنند: «دار سوز بوالحیا/ بارون ول کو تا بیا»

این پژوهشگر شیوه دیگر باران خواهی در این منطقه را «قبله دعا» معرفی می کند و می گوید: این آیین زنانه است و در آن تعدادی زن در کنار مسجد یا زیارتگاه یا در فضایی باز رو به قبله قرار می گیرند و به درگاه خداوند دعا می کنند. در این میان، یکی از زنان به عنوان سرخوان اشعاری با این مضمون می خواند: «یا الله یا الله / یا الله / بارونی بیار / یا الله / از قبله بیار / یا الله / یا الله و علی / یا الله / مرتضی علی / یا الله / یارحم خدا / یا الله / تشنه ایم ما / یا الله / بارونی بیار / یا الله / سی ما تشنه ها / یا الله / زمینا تشنه اند / یا الله / حیونا گشنه اند / یا الله / فریاد برس / یا الله». زن های دیگر هم جواب می دهند. این آیین با بالا بردن دست به درگاه خداوند و صلوات فرستادن پایان می یابد.

ری کولشن»، سپس پسوندش دعای «مشکولکم خشکن / خدا اوش بده» را می خوانند.

مظفری ادامه می دهد: مردم این جملات دعاگونه خود را مرتب تکرار می کنند تا به کنار آب یا دریا برسند. آن گاه لنگه آسیاب را به زمین می گذارند و پس از استراحتی کوتاه، سه مرتبه لنگه آسیاب را در آب می زنند، سپس آن را بر گرده دیگر خورنده دانه تسبیح می گذارند و قصد برگشت به محل می کنند. آن ها این بار در راه برگشت، این شعر را می خوانند: «قبله دعا رفتیم / سی او خدا رفتیم». با خاتمه این مراسم که آن را «قبله دعا» می نامند، چشمان خود را به آسمان دوخته و با امیدواری زیاد در انتظار باران می نشینند.

او سپس به شیوه دیگر اجرای این آیین اشاره و تصریح می کند: آیین گلین یا گل گلینو نوع دیگری از اجرای آیین باران خواهی در بوشهر است. برای اجرای گل گلینو، یکی از اهالی محل، لباس مندرسی می پوشد و رویش را سیاه کرده و زنگوله یا چیزهای دیگری به خود آویزان می کرد و در بعضی از جاهای استان، زنی به عنوان گلین با او همراه می شد تا برای باران خواهی بروند. چند نفر دیگر هم به عنوان دست اندرکار اجرای آیین با او بودند تا در مسیر، مردم را از برگزاری آیین باران خواهی و مراسم گلین باخبر کنند و هر کسی که خواست برای پخت آش کمکی کند، کمک های او را بگیرند. گلین در این آیین با رقص ها و حرکات موزون و شادی آور نظر مردم را به خود جلب می کند تا اهالی منطقه با او همراه شوند.

به گفته این پژوهشگر، با همراه شدن مردم با گلین، آواهایی با این مضمون خوانده می شود: «گل گلینو هو هو / شاخ زرینو هو هو / گلین ما چه زشته / بارون نپ درشته / گلین اومده در خونه تون / سی خاطر کل نونتون» با خواندن این اشعار گلین و همراهانش یکی یکی در خانه ها را می زنند و از مردم کمک هایشان را می گیرند تا با آن حلیم یا آش مخصوص آیین را بپزند. هر وقت در هر خانه ای صاحبخانه مقداری در آوردن آذوقه کمکی خود تعلل می کرد یا گروه اجرایی معطل

برای اجرای گل گلینو، یکی از اهالی محل، لباس مندرسی می پوشد و رویش را سیاه کرده و زنگوله یا چیزهای دیگری به خود آویزان می کرد و در بعضی از جاهای استان، زنی به عنوان گلین با او همراه می شد تا برای باران خواهی بروند